dat kon hij: dat wilde hij wel, want hij was een Zwemer. Zij lieten zich door den Geest verplaatsen naar drang van arbeid en omstandigheid, totdat ze de eigenschap verwierven van eene zekere alomtegenwoordigheid. De ubiquiteit der Zwemers werd aangename spreekwijze onder ons volk. Men was niet zeker of Frederick op een Zondag met zijn „ponies" in Zuid-Dakota zoude wezen of in Noord-Dakota. Als studenten aan de oude Academie waren wij niet zeker of Prof. James F. den volgenden morgen in de Engelsche geschiedenis zoude zijn of in New-York. Het was de geest van „Wanderlust" en avontuur, die hun in het bloed zat en die in die mannen merkwaardig geheiligd werd. In menig rustloos hart heeft de Heilige Geest beslist of die mensch een vagebond of een zendeling zoude wezen.

En zoo hebben ook wij na vele jaren nog eens weder de maat genomen van Dr Samuel M. Zwemer. Onze bewondering werd vernieuwd. Hij wilde ons nog even in het voorbijgaan wijs maken, dat een traktaatje zoo goed kon zeggen als hijzelf wat hij bedoelde. Onmogelijk! Ge moet Zwemer zien en hooren en dan neemt hij u mee, al vreest gij ook, dat hij uw geld hebben wil voor het Koninkrijk naar Arabië, Egypte en de wereld om. Hij speelt met de aarde als een knaap met zijn bal. En in ernst en fijnsten humor verliest hij nooit zijn doel, zijn machtig levensdoel in 't heilig spel. Die Zwemer hoort, ziet nooit naar de klok. In geheel onze Amerikaansche kerkelijke wereld, waar het over Mahomedaansche zending gaat, daar wordt Zwemer genoemd; daar wordt hij geroepen. En Zwemer komt al moeten ze hem soms „uit Egypte" roepen, met de bereidwilligheid van een held, die „op den weg uit de beek drinkt".

En nu is hij in Princeton. Een zijner vurige bewonderaars vroeg of hij het daar uithouden zal. Zijne orthodoxie wordt zelfs ook daar niet aan de kleederen zelf gezengd. Dat bedoelde de vriend ook niet. Kan Zwemer zich daar rustig nederzetten? Hij moest mogelijk eerst nog wat ouder worden. We zullen met belangstelling wachten hoe de Geest des Heeren dezen „Simson" verder drijft „in het leger van Dan".

Van het gezegend kroost, dat uit den geboren dichter Ds A. Zwemer voortkwam zijn er als we wel hebben, nog deze zoon en zijn twee zusters overig. Van deze twee werd ook het best van haar opofferend leven gegeven aan zending en onderwijs. En haar houden wij in dankbare gedachtenis als onze eerste meeste-resse in hoogere studie. We meenen dat vast, dat we de tolk van duizenden zijn in deze nog ten deele tijdige waardeering van het groote, goede werk der „Zwemers". We komen wel eens laat met onze bloemen.

„Onze Toekomst" nam dit over uit „De Volksvriend".

HEPP.

PERSSCHOUW

Afschaffing admissie-examen.

Spaarzaam druppelen nog in onze kerkelijke pers de beschouwingen over de Synode van Arnhem.

Het besluit der Synode om te Kampen het admissie-examen af te schaffen, wordt door Dr W. H. Gispen Jr in de „Geref. Kb. van Delft" aldus toegejuicht:

De eerste week van de Synode te Arnhem bracht het besluit tot afschaffing (binnen afzienbaren tijd) van het admissie-examen aan de Theologische School te Kampen.

Voortaan zal dus, wil men daar in de Theologie gaan studeeren, noodig zijn, dat men òf eindexamen van het Gymnasium òf staatsexamen te Utrecht doet. De Vrije Universiteit zal voor haar theologische faculteit nu wel dit voorbeeld volgen en dan zijn we met 1931 van het toelatingsexamen af.

We hebben door dat toelatingsexamen ongetwijfeld goede, zelfs beste dominé's in onze kerken gekregen. Maar het wil er bij ons niet in, dat die goede krachten er ook niet komen langs den weg van het staatsexamen. En het was toch eigenlijk beneden de waardigheid van de kerken, zich met den lichtsten eisch tevreden te stellen. Want de voorbeelden zijn er, dat iemand, die voor het staatsexamen zakte, in hetzelfde jaar voor het toelatingsexamen slaagde.

God vraagt het beste. Dat is de regel en moet gehandhaafd blijven.

En heeft men in 't geheel geen gelegenheid tot studeeren gehad en toch genialen aanleg, dan is daar nog art. 8, dat nooit zal worden afgeschaft.

Wij juichen het besluit van de Synode van Arnhem toe en gelooven, dat onze kerken er mee gebaat zullen zijn.

God en de deftigheid.

Dezelfde hand schreef in hetzelfde blad:

In de advertentie-rubriek der Christelijke bladen kan men zich 'n merkwaardig proces zien ontwikkelen.

De deftigheid is daar bezig Gods naam te verdrijven uit de aankondigingen van geboorten.

Vroeger was het regel, om „met dank aan God" kennis te geven van de geboorte van 'n zoon of dochter. En er zal wel weinig gevaar geweest zijn, dat op zoo'n moment een dergelijke uitspraak niet oprecht gemeend was.

Tegenwoordig (het trof mij de laatste maanden) vinden we zelfs van vooraanstaande Gereformeerden de mededeeling: „Geboren..." en dan volgt de naam van het kind en de namen der ouders. Natuurlijk ook andere formuleeringen maar God wordt niet genoemd. De reden van dit niet noemen, dat op zoo'n moment toch wel een opzettelijk verzwijgen moet zijn, is, naar ik hoorde, dat dat niet meer mode, niet deftig meer is.

Wat worden we geweldig deftig!

Wie weet, misschien wel zoo deftig als de liberalen!

In het noemen zit het niet!

Nee, maar hier is het noemen een daad.

Zoo moeilijk is het, in veel gevallen als Christenen ook in onze manieren en omgangsvormen het Christendom te doen uitkomen. Welnu, hier is een gelegenheid, die we niet moeten verzuimen. Ons niet schamen, te uiten wat er leeft in het hart.

Onnoodig, hoewel misschien niet overbodig, te zeggen, dat ik niet bepaalde personen met dit stukje onaangenaam wil zijn. Ik wilde alleen uitdrukking geven aan mijn meening: „als dat deftig is, dan bewaare ons God voor zoo'n deftigheid!"

Deze God-looze deftigheid is een tegenhangster van de deftigheid van de witte das, welke vroeger in advertenties weleens tot uiting kwam. Maakte een weduwnaar niet eens per advertentie bekend, dat hij het betwijfelde of zijn vrouw wel in den hemel was? De advertenties leken soms korte preeken. Men achtte zich dit aan zijn vroomheid verplicht.

Worden we voor beide uiterste deftigheden bewaard!

Natuur en waarheid passen ook hier.

Maar dan een geloovige natuur en een geloovige waarheid. De geloovige natuur is beslist, doch sober.

HEPP.

De catechisatie.

Gelukkig heeft nog steeds het catechetisch onderwijs de volle aandacht in onze kerken. En thans, bij het begin van het nieuwe „catechisatie-seizoen" schrijven verschillende kerkbodes over dit onderwerp. Zoo lezen we in het „Noord-Hollandsch Kerkblad" een stukske van de hand van (Ds C.) L(indeboom) onder den titel: „Stad en dorp":

In 't algemeen kan gezegd, dat in de dorpen het kerkelijk leven krachtiger is dan in de steden. In de dorpen wordt 't meer gedragen door historie en traditie. Ook zijn daar de gevaren minder. Vanzelf gaat dit niet overal door. Er zijn groote dorpen, waar het kerkelijk leven door vele bezwaren wordt gedrukt, en kleinere steden, waar het in zijn goeden gang weinig stoornis ondervindt. Dit zijn echter uitzonderingen. In den regel zal het voor de dorpskerk minder moeilijk zijn, te beantwoorden aan hare heilige roeping, dan voor die in de groote stad.

In één opzicht echter wint de groote stadskerk het, niet van alle, maar wel van vele kerken ten platte-lande. We denken hier aan de catechisatie. En dan niet zoozeer aan de deugdelijkheid van het onderwijs. Ook niet aan de trouw, waarmee zij wordt bijgewoond, of aan den ijver, waarmee men zich voorbereidt. Maar aan den tijd, gedurende welken er gecatechiseerd wordt.

In de steden wordt hoogstens twee maanden zomervacantie gegeven. En voorts een paar weken met Kerstmis, en ook met Paschen. Zoodat men zeggen kan, dat de catechisaties gehouden worden gedurende negen maanden per jaar.

Maar kom nu eens op de dorpen. En dan vooral op die, waar de bevolking in landbouw of veeteelt haar bestaan vindt. Hoevele zijn er, waar de catechisaties eerst beginnen na den dankdag of het dankuur voor den oogst (den 1sten Woensdag in November) en reeds eindigen vóór den biddag of het biduur voor het gewas (den 2den Woensdag in Maart). De tijd, voor catechiseeren bestemd, omvat dus nauwelijks vier maanden. Waar dan nog de kerstvacantie-weken afgaan!

Er is reeds herhaaldelijk op aangedrongen, in de kerkelijke vergaderingen en ook in de pers, dat hierin verbetering mocht komen. Maar bijna altoos vergeefs. Hier zien we, dat vasthouden aan de traditie niet altijd valt te prijzen. Er zijn gewoonten, die het eene geslacht overneemt van het andere, terwijl er radicaal mee diende te worden gebroken.

Of wij dan meenen, dat hier willekeur in het spel is? Of we niet weten, dat 't het werk is, waardoor de zonen en dochters van boeren en boerenarbeiders verhinderd worden, vroeger dan November en later dan Maart te catechiseeren?

Dat met een beroep op het werk de catechisatie wordt teruggebracht tot een minimum-periode weten we zeer wel. Maar dat dit beroep geldigheid heeft voor het aangezicht des Heeren betwijfelen we.

Zelf hebben we nooit een z.g. boerengemeente gediend. Maar dertig jaar geleden hebben we gezien, wat in dit opzicht volharding en trouw vermag. In een zeer groote gemeente, niet ver van de mijne, waar de bovenomschreven misstand heerschte, kwam een predikant, die van stonde aan met heiligen ernst daartegen inging. Zijn pogen scheen vruchteloos. Maar hij liet niet af. Hij trachtte de ouders te overtuigen. Hij wist de jonge menschen te winnen. En onder Gods zegen heeft hij mogen bereiken, dat de catechisatie-periode, wel niet den duur verkreeg van die in de stad, maar toch met eenige maanden werd verlengd. En nog steeds is het in die gemeente zoo. Wat deze predikant tot stand mocht brengen, is nu traditie geworden. En nu weet men niet anders of 't hoort zoo.

Dat onze predikanten graag catechiseeren is bekend. Voor velen is het, na het preeken, 't liefste werk. Laten onze kerkeraden ten platte-lande hen dan steunen, indien ze er op aandringen, den catechiseertijd èn naar voren èn naar achteren te verlengen. Men ga niet aanstonds voor allerlei bezwaren op zijde. Men ontmoedige vooral de jonge dominees niet, die met ijver en idealisme zijn bezield. Maar men neme de proef. Onder biddend opzien tot den Heere der gemeente. Onder inwachting van Zijn zegen. En de uitkomst zal verrassend zijn.

't Geldt hier zoo hoog belang. 't Belang van het zaad der kerk, en daarin en daarmee 't belang van de kerk zelve.

Wie zijn weg wèl aanstelt, dien zal God Zijn heil doen zien.

Maar intusschen is het de vraag of het „Dorp" het niet wint van de „Stad" in getrouwheid. Ik denk hier vooral aan de zeer groote stad. Al wordt daar negen maanden van 't jaar gecatechiseerd, ik vrees, dat het aantal jaren, dat de jonge menschen er op catechisatie gaan, en de ijver, die ze betoonen, niet altijd evenredig is aan den langen duur van den catechisatie-cursus. Behartigenswaardig is, wat „De Amsterdamsche Kerkbode" over deze materie schrijft:

Een woord om onze ouders op te wekken, dat zij hun kinderen, die daarvoor in aanmerking komen, geregeld ter catechisatie zenden, moest eigenlijk niet noodig zijn.

Het is ook niet noodig voor die vaders en moeders, die ernst maken met de belofte, die zij bij den Doop voor het aangezicht des Heeren in het midden der gemeente ten aanzien van de opvoeding van hun kleinen hebben afgelegd. Ouders, die iets beseffen van het groote voorrecht, dat God hun de verzorging van gedoopte kinderen heeft toevertrouwd, beschouwen de catechisatie vanzelf als een zaak van hoog belang, waarmee zij hoogen ernst maken. Zij laten dat ook aan hun kinderen voelen, door zich niet alleen op de hoogte te stellen van hun vorderingen in de voor het maatschappelijk leven noodige kennis, maar door ook met belangstelling de vruchten van dit geestelijk onderricht bij hen te volgen. Zij achten het catechisatie-uur een van de voornaamste van heel de week en laten niet dan bij hooge en dringende uitzondering toe, dat hun jongen of meisje het verzuimt. En bovenal brengt de vurige begeerte, dat dit onderwijs in de leer der waarheid voor die jonge zielen waarlijk tot zegen moge zijn, hen voortdurend op de knieën. Het kàn ook bij zulke ernstige ouders nog wel gebeuren, dat later een zoon of dochter afdwaalt en de wereld gaat dienen. Dat is wel in-droevig, maar in zekeren zin staan vader en moeder dan toch vrij, omdat zij gedaan hebben wat de hand vond om te doen.

Maar niet al onze ouders voelen even sterk het gewicht van deze zaak. Er zijn soms wel-meenende vaders, maar die te veel aan het hoofd hebben, om op dat catechetisch onderwijs te letten. Er zijn soms vrome moeders, die er wel last van hebben, als zij merken, dat hun kind laksch is in het bezoeken van dit onderwijs, maar die, vooral wanneer vader ook al niet flink meewerkt, de kracht missen om er achterheen te zitten. Er zijn soms beste ouders, die overigens heel goed voor hun kinderen zorgen, maar die òf uit gemakzucht, òf uit onnadenkendheid, toe laten, dat dit éène uurtje in de week dikwijls om de onbeteekenendste redenen wordt verzuimd — om een verjaardag hier, een pretje daar. Dat de catechisant dan verhinderd is om te gaan, wordt beschouwd als de natuurlijkste zaak van de wereld. En zoo werken dan, al bedoelen zij het niet, dergelijke ouders er onwillekeurig toe mee, dat de waardeering van de catechisatie bij hun jongens en meisjes zienderoogen afneemt. Maar als straks hun ziel gepijnigd wordt, omdat een of meer van hun kinderen onverschillig en koud aan den dienst des Heeren den rug toekeert, dan voelen zulke ouders zich niet vrij, en worden zij gekweld door een knagend zelfverwijt.

En dan zijn er ook nog vaders en moeders, die, nu ja, al houden zij den uitwendigen vorm nog aan, zelf innerlijk al zóó zijn verarmd en verkoeld, dat er geen geestelijke invloed hoegenaamd meer van hen op hun kinderen uitgaat. Wat laden die een ontstellende verantwoordelijkheid op zich!

Om nu maar te eindigen —heel veel ouders beschouwen de catechisatie als een zaak van de kerk en van den predikant. Tot zekere hoogte is ze dat. Tot zekere hoogte, want zwaar schuldig staat elke prediker, die niet heel zijn ziel legt in het moeilijk, maar heerlijk werk van de onderrichting der jeugd in de kennis der waarheid. Maar dat ge den prediker daartoe in staat stelt door niet alleen uw kinderen geregeld te zenden, maar ook op hun werk voor de catechisatie voortdurend toe te zien — dat is, ouders uw zaak! Daarvoor zijt gij aansprakelijk tegenover den God, die ze u schonk.

De adeldom van het Verbond der Genade geeft dure verplichtingen.

Moord....

Onder den titel: „de moord op de kinderziel" gaf het „Tijdschrift voor R.-K. Ouders en Opvoeders" een uitnemend stukske, dat we, enkele uitdrukkingen daargelaten, geheel kunnen onderschrijven:

't Gevaar is niet denkbeeldig, dat bij de huidige economische crisis de aandacht van hen, die met gezag bekleed zijn, dermate in beslag wordt genomen door de zorg, hoe aan de moeilijkheden 't hoofd te bieden, hoe er 'n eind aan te maken, dat 't hun ontgaat, dat er allerwege krachten werken, die 't begrepen hebben op de vernietiging van de christelijke lectuur. En zoo ze dan al dat sloopingswerk, vooral geleid door Sovjet-Rusland, mee aanzien: de economische ontwrichting dreigt met 'n wereldcatastrophe, die aan de propagandisten van communisme en atheisme niet onwelkom kan wezen, en dus lijkt de zorg voor de stoffelijke belangen der volkeren twee vliegen in één klap te slaan. Echter: ondertusschen gaan de vijanden van de Christus hun gang en treden met de dag driester op. Nog onlangs brachten de bladen opnieuw bijzonderheden over de methoden, door de Amsterdamsche communisten toegepast, om de jeugd voor hun idealen te winnen en te vormen tot vinnige strijders voor de communistische gedachte. Oogenschijnlijk hebben die pogingen echter slechts 'n matig succes: curiositeitshalve worden ze gesignaleerd en de brave provinciaal, zelfs de stadgenoot schudt z'n hoofd bedenkelijk, maar beseft niet, dat 't gevaar dichterbij is, dan hij vermoedt. Wanneer we in de Limburgsche mijnstreek wandelen, dan zijn we er ons zelden van bewust, dat onder onze voeten de grond in alle richtingen is doorboord, dat daar dag en nacht menschen werken, die voortgaan 'n ondergrondsche stad te bouwen... Zoo weinig ook dringt 't tot ons door, dat 't mollenwerk der communisten rusteloos bezig is, onder de fundamenten der hedendaagsche maat-